

skrifter kunde finde Sted, let gjør Dommeren tilbøielig til at anvende Behandling efter de nu gjældende Regler i adskillige Sager, hvor det ellers ikke var nødvendigt, men dog lader sig forsvare. Etheller maa det oversees, at den Dommeren (der tillige er Politimester) givne Afgang til at kunne benytte den nu gjældende Behandlingsmaade kan lede til, at denne bruges i Sager, i hvilke Mundtlighed og Offentlighed fortrinsvits er ønskelig, f. Ex. i saadanne, der angaae Myndighedsmisbrug af Politiets underordnede Personale. En væsentlig Støtte for sin Formening, at den foreslaaede mundtlige og offentlige Behandling ikke bør vedtages, finder Fleertallet fremdeles i Lovforslagets med en saadan Behandling ikke uden store Ulemper forenelige Bestemmelser om Appel. Iblant disse skulle vi specielt udhæve § 30, ifølge hvilke Landsoverretten og Høiestret kunne hjemvise Sagen til skriftlig Behandling paa den for offentlige Politifager hidtil gjældende Maade, naar Retten ikke i de ifølge § 24 gjorte Protocoltilførsler finder tilstrækkeligt Grundlag til Sagens Paafjendelse. Vi troe det overflødigt at paavise, at denne Forskrift vilde medføre store Ulemper for dem, mod hvem Sagen har været anlagt, og for Vidner m. Fl., og at den ikke sjældent vil modvirke Sagens retfærdige Afgjørelse.

Til de ovenfor fremsatte tvende Hovedbetragtninger skal man endnu føie en tredie, som formeentlig yderligere godtgjør Uttraadeligheden af den foreslaaede Forandring i Henseende til offentlige Politifagers Behandling. — Medens Grundlovens § 71 fasthæfter, at Retspleien skal adskilles fra Forvaltningen, og der med Hver arbeides paa at faae denne Bestemmelse gennemført, fastholder og udvider Lovforslaget Foreningen af Dvrtigheds- og Dommer-Myndigheden i samme Person. Vi tør ansee det usfordøent nærmere at udvikle det Uheldige heri.

I Overensstemmelse med ovenstaaende Bemærkninger ved Lovforslagets 3die Afsnit skulle vi foreslaae, at dets §§ 14 til 25, begge indbefattede, og §§ 27 til 30, ligeledes begge indbefattede, udgaae.

Udvalgets Mindretal (Sørgensen og Schjørring) deler vel ikke ganske de foranstaaende Betænkkeligheder ved Lovforslagets 3die Afsnit,

idet vi i det Hele taget maae ansee den foreslaaede Forandring i de offentlige Politifagers Behandling for en Forbedring i de nu gjældende Regler, hvorved en fuldstændigere Gjennemførelse af Mundtlighedsgrundsætningen paa en hensigtsmæssig Maade vilde forberedes. Da denne vor Betragtning imidlertid ikke har kunnet trænge igjennem i Udvalget, og da vi fortrinsvits maae lægge Vægt paa, at Bestemmelserne i Lovforslagets 1ste Afsnit samt i dets § 26 snarest muligt erholde Lovkraft, have vi anset det for den for Sagens Fremme heldigste Fremgangsmaade at slutte os til Fleertallets Indstilling og undlade at formulere de Endringer i 3die Afsnit, som efter vor Formening burde foretages.

Udvalget har ikke været uden Betænkkelighed i Henseende til den Bestemmelse i § 13, hvorefter Sager angaaende Myndighedsmisbrug af Politiets underordnede Personale, forsaavidt der ikke efter de særegne Omstændigheder strax findes Anledning til criminalretlig Behandling, skulle behandles som offentlige Politifager, da det er i og for sig uheldigt, at Politimesteren skal som Dommer afgjøre, om den Paagjældende har i Politiets Tjeneste overstredet Grændserne for sin Myndighed, og der derhos lader sig tænke Tilfælde, i hvilke Politimesteren paa en middelbar Maade stilles i Forhold til det Påserede. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at praktiske Hensyn tale overveiende for den omhandlede Bestemmelse, der navnlig giver den, som anseer sig forurettet, en let Afgang til at faae den Paagjældende draget til Ansvar.

I § 26 maatte Ordene i 3die og 4de Linie: „dog at der ogsaa herom skeer fornøden Tilførsel i Protocolten“ forandres til: „dog at herom skeer Tilførsel i Retsprotocollen“. Fremdeles skulle vi i samme Paragraph foreslaae at udelade 3die Punktum; ligesom det nemlig med Sikkerhed maa kunne overlades til Dommeren paa egen Haand at bedømme, om der kan komme Noget ud af Sagen ved dens fortsatte Behandling, saaledes finder man, at der ikke kan være nogen Betænkkelighed ved i Bødesager at give ham en ubetinget Bemyndigelse til, uden Hensyn til, efter hvis Begjæring Sagen er anlagt, at lade den blive afgjort mod Erklæggelsen af en til